

Μια χειμωνιάτικη

νύχτα του 1701 ένας αγιορείτης μοναχός βρέθηκε ταλαιπωρημένος έξω από την σεβάσμια Μονή των Ιβήρων.

Στη θλίψη του και στην ανάγκη του, ύψωσε τα χέρια του προς την πάνσεπτη εικόνα της Παναγίας, που είναι ζωγραφισμένη πάνω από την κεντρική πύλη, και άρχισε να προσεύχεται.

Και τότε, ενώ προσευχόταν, ένοιωσε στον εαυτό του μία ασυνήθιστη και θαυμαστή αλλοίωση. Αισθάνθηκε, σαν να έσταζε από την εικόνα της Παναγίας στην καρδιά του «δρόσος ουράνιος και θείος γλυκασμός».

Και η καρδιά του κατενύγη· και τα μάτια του άρχισαν να αναβλύζουν δάκρυα σαν πηγή. Σκόρπισε το σκοτάδι του νου του.

Φωτίστηκαν οι νοεροί του οφθαλμοί. Και είδε πίσω του, τον σατανά να «κρύπτεται ως κλέπτης και ληστής· από τον φόβο της Θεοτόκου». Κρυβόταν γιατί έβλεπε τον μοναχό να προσεύχεται στην Παναγία, και δεν το άντεχε.

Και έτρεξε να κρυφθεί από την θεία λάμψη της Παναγίας! Και επήγε και με μορφή σκύλου στάθηκε πίσω από τον μοναχό, και του δάγκωνε ελαφρά τα πόδια, και του έλεγε:

Να, τώρα θα σε κομματιάσει, τώρα θα σε φάει το σκυλί!

Όμως, η προσευχή του μοναχού τον κατέκαιγε. Και γι' αυτό προσπαθούσε με τις πανούργες μεθοδείες του να τον αναγκάσει να την διακόψει. Και πράγματι από το φόβο του ο μοναχός όλο και δειλίαζε.

Αλλά η Παναγία του έλεγε από την εικόνα της: Μη φοβάσαι!

Και εκείνος έστρεψε προς αυτήν πάλι το πρόσωπό του και ξαναδυνάμωνε τη προσευχή του. Αλλά και πάλι ο δαίμονας τον έκανε να δειλιάζει. Και τότε πάλι, με ήρεμη και γλυκύτατη φωνή, του επαναλάμβανε η Μητέρα του Χριστού:

«Μη φοβάσαι! Εγώ είμαι κοντά σου. Και σε προστατεύω από κάθε κίνδυνο».

Το περιστατικό αυτό μας δείχνει, πόσο ακαταμάχητο όπλο κατά του Σατανά είναι η προσευχή.

* * *

Οι άγιοι Πατέρες θέλοντας να μας βοηθήσουν, να αξιοποιούμε την πάνσεπτη περίοδο της Σαρακοστής για πνευματική μας ανασυγκρότηση και προκοπή, όρισαν, να γίνονται κάθε Παρασκευή βράδυ οι «Χαιρετισμοί της Παναγίας». Στους χαιρετισμούς καταλαβαίνουμε με τον πιο καλό και βαθύ τρόπο τί είναι ο Χριστός για μας, και τί είναι η Παναγία για μας. Τί αξία και σημασία έχει η προσευχή στη Παναγία για μας.

Όμως, η γνώση, χωρίς την αντίστοιχη πράξη, είναι άκαρπη και ανώφελη.

Λοιπόν:

*Ας μάθουμε και εμείς να προσευχόμαστε συχνά και δυνατά στη Παναγία μας.

*Ας μάθουμε να την ζητάμε βοηθό και προστάτη μας στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας...

*Ας λέμε και εμείς όσο πιο ταχτικά μπορούμε, μόνοι μας στο σπίτι μας τους «Χαιρετισμούς».

Είναι δύναμή μας. Είναι όπλο μας.

(Αρχιμ. Σάββα Δημητριά, «Κατεύθυνον τα διαβήματά μου», εκδ. Ι.Μ.Προφήτου Ηλίου, Πρέβεζα 2012)

Πηγή: malakontas.blogspot.gr